

Af Kai Kjær-Hansen

Palmesøndag

Hosianna-dagen

Tekst: Matt 21,1-9: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem til-

bage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, som siger:

»Sig til Zions datter; Se, din konge kommer til dig, sagtomdig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.«

Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig

derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte:

»Hosianna, Davids søn - Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Søndagen før påsken har fået navn efter de palmer, som den store folkeskare ifølge Johannesevangeliet tog og gik Jesus i møde med. Ifølge vores tekst fra Matthäusevangeliet skar folkeskaren grene af træerne og strøede dem på vejen foran Jesus.

Men det med palmer skal nok passes. Under alle omstændigheder hører palmer med til en festskik, jøder brugte på Jesu tid, nemlig i forbindelse med løvhyttefesten, som er en af efterårsfesterne. Den dag i dag er palmegrenen med, når den ortodokse jøde holder Sukkot, løvhyttefest.

Når festprocessionen under løvhyttefesten på Jesu tid gik fra Gihon-kilden med vand op til alteret, sang de Salmerne 113-118. Når de kom til brændofferalteret foran templet, gik de rundt om det og sang salme 118,25, mens de svingede palmerne: »Herre, frels dog! Herre, lad det lykkes!«

»Frels dog« hedder på hebraisk Hosianna. Festens syvende dag blev ligefrem kaldt Hosianna-dagen. Man ventede på regnen, bad om regn, den regn, som var nødvendig, dersom livet skulle lykkes efter de tørre sommermåneder.

I kristen tradition er palmesøndag blevet en lignende Hosianna-dag. Med et jødisk, gammeltestamentligt skriftord som baggrund. Med en jødisk skik med palmegrene som symbol. Og med et hebraisk

ord som Hosianna som kodeord.

I Det Nye Testamente findes dete hebraiske ord kun i forbindelse med fortællingen om Jesu indtog i Jerusalem og ét andet sted, nemlig hos Matthæus i afsnittet lige efter indtoget. Her fortælles der om, at Jesus efter tempelrensningen helbredte blinde og lamme. Da børnene så det, råbte de: »Hosianna, Davids søn!« Det blev de religiøse ledere vrede over. Men sådanne børn tegnes som model for enhver kristen. Den slags børn kan man lære noget af!

Egentlig er det en bemærkning værd, at kristne overalt i verden, vist nok uanset hvilket sprog de taler, har bevaret det hebraiske ord Hosianna. Sådant som man også har bevaret det hebraiske ord Halleluja, der betyder: »Lovpris Herren!«

Hosianna blev tidligt i kirkens historie brugt som lovprisningsudtryk. Udviklingen fra bøn til lovprisningsudtryk havde dog allerede fundet sted blandt jøder på Jesu tid. De to ting kan nu også godt kombineres. En lovprisende kirke er i almindelighed en bedende kirke. Og en bedende kirke er i almindelighed en lovprisende kirke.

Hvor meget folkeskaren forstod af Jesu gerning, da de palmesøndag, på Hosianna-dagen, lovpriste Gud og velsignede Jesus, er ikke godt at vide. Om Jesus skuffede nogle af dem, da han senere lod sig korsfæste, er muligt. Det er ingen

sag at råbe et højstemt Hosianna, når livet går godt, og når ens drømme harmonerer med Guds tanker og planer. Det sker jo ind imellem! Anderledes svært er det at få et lavmælt, men evangelisk, Hosianna frem på læberne, når livet gør ondt, og når ens drømme ikke blev opfyldt, måske fordi de ikke harmonerede med Guds planer.

Dette forhold advarer os imod at gøre Jesus til en, der bare skal løse vore daglige problemer, dem, vi selv skaber, eller dem, der påføres os af andre. Præsenterer vi ham sådan for hinanden, er det i gode tider ingen sag at producere Hosiannaråbende mennesker. Men når sådanne Hosianna-råbende mennesker skuffes, fordi Jesus ikke lever op til deres forventninger, er der ikke langt fra et Hosianna til et »Forbåndet være Jesus!«

Som den sagtmodige konge rider Jesus ind i Jerusalem. Han giver nogle dage efter sit liv for den lidende verdens skyld. Magten forbliver hos de mægtige. Hosiannaråbet forbliver hos de afmægtige. Selv om de måske ikke sprogligt kan udrede det, lever de alligevel troens liv i forvisning om, at der er en sammenhæng mellem Jesu egentlige gerning og deres Hosiana. Arten af den frelse, Jesus skulle bringe, har Matthæus klargjort i første kapitel vers 21. Den ligger i Jesus-navnet: Han kom for at frelse sit folk fra deres synder. Jesus hed-

der på hebraisk Jeshua. Navnet har samme rødder, som forefindes i det hebraiske ord Hosianna. Er man kommet til tro på den virkelighed, som Jesus-navnet udtrykker, er der al mulig grund til at fortsætte livet med et Hosianna på læberne. Også når livet gør ondt.

Jesus kom i ringhed. Det er fortid. Han skal komme i herlighed. Det er fremtid. Inden det sker, kommer han nu til sin menighed som den korsfæstede og opstandne Herre. Ikke kun som den korsfæstede. Ikke kun som den opstandne, men netop som den korsfæstede og opstandne Herre. Af det jødiske folk har den kristne kirke lært, at man for at klare nutiden både må se bagud i historien og samtidig fremad mod den endelige forløsning. Frelsesgerningerne i fortiden præger den troendes nutid, ligesåvel som frelsesgerningerne i fremtiden har indflydelse på troens nutid. Derfor bliver den kristne aldrig færdig med at se bagud, og aldrig færdig med at se fremad. Netop for at kunne leve i troens nu med alle dens paradokser.

Han kommer til os. Når vi hører hans ord, samles i hans navn og modtager ham som den korsfæstede og opstandne i nadveren.

Hosianna! Velsignet være han, som kom til verden, han, som nu kommer til sin menighed, og han, som snart skal komme i stor magt og herlighed!